

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Annorum centena.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

ANNUM itaque per Vulturem apud Ægyptios significari non levi de causa, manifestum est. Ab hoc aliud sequitur hieroglyphicum, ut per eandem alitem vel senio confectam, vel demortuam centum annos intelligamus: eam enim augures magna semper religione sunt observare soliti, ac per singulas Vultures annorum centena totidem portendi tradiderunt, duodecimque illas quæ Romulus observavit, Imperium Romanum ad MCC. annos duraturum ostendisse, quod observatum à Vespasiano tradit Varro exceptum mox à Censorino, qui circiter millesimo ab urbe condita anno claruit, quod ita postmodum evenisse, scæda ac miserabili totius Italiæ clade, & in cives omnes occisione, aut misera captivitate servitum à Gensericò, qui dolose servis impositis eam occupavit, anni circiter MCCXXII ab ea condita numerantur, ut Paulus Diaconus in iis quæ addit Eutropio, neque non Orosius recensent, penèque tunc periit Romanum nomen. Quare Vespasiani quadrat interpretatio, tametsi hanc Rom. Imperii ruinam nonnulli proferantius annis aliquot accipiunt, sub Athalarico tamè (ita in numis nomen ejus inscribitur, non Halaricus) qui urbem quatuor & XL. annis antea invaserat, Imperatore Romano incolumi, non extinctum, sed valde attritum Imperium est. Neque sum nescius, Imperii speciem quæ ab Augusto inceperat, in Augustulo finitam, qui metu Odoacris, qui totam Italiam sibi armis vi subdiderat, perterrefactus, purpuram Imperatoriam sponte abjecit, majestatemque illam depositam barbaro tyranno tota rerum concessa potestate quod fuit anno ab Urbe condita circiter MCCXXII à C. Cæsare DXVII à salute nostra CCCCLXXV. Sane dignitas hæc apud nostros, Occidentales scilicet ad ccccxxx. annos non resumpsit purpuram, quam omnium primus Carolus Magnus ab interitu propemodum vindicavit, Eo vero tunc miseræ redacta est Rom. majestas, ut Odoacer ipse de Roma Odoacria vocanda cogitavit, quo nominis etiam Romani memoria aboleretur, factumque omnino fuisset, nisi qui melius aut pie magis sentiebât, persuasissent Regi, majorem illi apud omnes gloriam futuram, Romanam domitam, quam Odoacriam instauratam. Neque vero prætereundi est, in nostrorum etiam miseriarum memoriam, quod rerum scriptores prodidere: Octaviano etiam primo Cæsulatu augurium captanti duodecim se Vultures, ut Romulo ostendisse, atque jam ex eo tempore, anno quippe vitæ vigesimo, ad monarchiam aspirabat, quæ longa annorum serie ad nos usque pervenit, si non Imperii viribus, saltem titulo tenus: licet aliquando interrupta, in eundem tamen titulum postmodum restituta, prout temporum vicissitudines permisere. Quorum quidem temporum hiliarias si perpenderit, ad annos circiter MCC. ab Augusto, invenimus Pontificium totiusque Senatû decretis magnum id Imperii nomen abolitum, perque annos multos adulterinam fuisse Imperatoris nuncupationem. Quamquam, de tam venerabili titulo defraudaremur, aliquot post annis, sancti Georgii V. Pont. Max. decreto, nova quadam ratione ansa præbita est, ut ea majestas per Electiones certos conservaretur, cujusmodi suffragiorum ratione post Othonem, Othonis secundi filium, primus omnium Henricus Imperator declaratus. Quorum electio ita aliquando despicata habita, ut Othocarus Bohemiæ Rex vocatus ab iis ad Imperium capeendum, ultro contempserit, qui plaris Bohemiæ Regem esse existimaret, quam Romæ Imperatorem, atque illi tandem ad Rodolphum Habsburgi Comitem, qui Magister curiæ Othocari erat, devenere. Sed ne longius ab instituto nostro recedamus: qualiacumque hæc fuerint, illud inter hæc observatione dignum mihi videtur, ter jam hæc annorum MCC. supputationem, tribus in maximis Imperiis, æquo propemodum temporis sui circulo, insignes admodum rerum mutationes adduxisse. Primam à Romulo ad Gensericum, sive quæ ad Odoacrem maluerit: secundam, ab Octaviano Augusto ad Fridericos: tertiam Constantinopolitanam à Fl. Constantino ad Constantinum eum, qui oppressus ab Othomano Turcarum duce, vitæ & Imperium finivit, qui etiam ejusdem nominis matrem habuit cum Imperii conditore. Nam inter duos hos Byzantii Principes anni mille centum supra unum & nonaginta decurrerant. Neque oblitus quod à Valente Mathematico inspecto urbis horoscopo prædictum sit, Imperium id ad annos MCCXXII duraturum, quia post eam annorum summam qualescumque fuerint Principes, sive viri, sive feminæ, à maximi tamen Constantini institutis pendere videbantur. Sub Turca vero longe alia Imperii forma, longe aliæ leges, longe alii ritus superinducti. Itaque cur annorum centena per singulas Vultures

Vandalorum Reges.

Septembris desig-
natos.

Ab hoc ar-
anda do-
mus Au-
striae.

A significarentur, inde sumptum, quod eas ad centum usq; annos vivere comperitum est apud antiquiores, quibus ad stipulatur Ambrosius. Nunc reliqua hujus imaginis hieroglyphica aggrediamur.

MATER SIVE NATURÆ GENIUS, CAP. IV.

CUM ergo in genere Vulturum mas nusquam invenitur, omnes autem fœminæ sint, utpote quæ ex vento concipiunt, manifestum est cur Ægyptii sacerdotes per eam alitem uropygio surrecto, atque ad Aquilonem verso matrem aut naturam ipsam intelligerent: mater siquidem fœmineum est animal. Vultur enim, uti dictum, tempore conceptus appetente, quod per quinque dies illos quos supra memoravimus, producit natura in aquilonem, ut Ægyptii tradant, in Eurum ut Plutarchus, exportecta ad apertaque, ab eodem inquit, non secus ac plantæ Zephyris genialib; iniri traduntur. Sed enim hic dissimulare non possum nonnullorum imprudentiam, qui Horum Apollinem citant novo verbo ὄρνις, conficito, ultimoque Hori capite appellato, verba etiam infarciunt, ὄρνις ὄρνις ὄρνις σὺ δὲ κλέων ἢ ὄρνις, cum in codibus manuscriptis, iisq; plerisq; quos evolvi, non ὄρνις, sed ὄρνις scriptum reperitur: uti etiam aliquanto post de coeunte Vacca. cap. πῶς ἀκρόω. ἐπιθ' αὖ γὰρ ἡ ἡλεια ὄρνις σὺ δὲ κλέων ἢ ὄρνις δὲ ἢ πλείον ἢ ὄρνις τρεῖς, Quæ porro de Vulture apud Horum habentur, undecimo in impressis capite sunt, non ultimo. Perdurat vero Vultur quinque eos dies pertinacissimo jejunio macerata, tale est ejus in concipienda prole studium atque cupiditas. Neque quidem negarim alia etiam esse volucrum genera (ὄρνις enim non γύπας, in castigatis Hori codicibus legitur) quæ vel inter se si mas non absit, fœminæ, æque saliant, mutua libidinis imaginatione concipiunt, vel, ut nonnulli arbitrati sunt, ipso pulvere in naturam vi prius attracto, cujusmodi sunt Columbæ, Gallinæ, Perdices, Anseres, & Vulpanferes, quarum tamen ova irrita, minimeque prolifica sunt, ad cibi tantum usum facientia, minora reliquis, ac minus jucundi saporis: ceterum magis humida. Tertullianus: Gallinæ, ait, sortita est de suo parere, sed Vultures

Tempus conceptus Vulturum, & modus.

seminas tantum parere ajunt, Ova hujusmodi, quia ut pleriq; omnes asserunt, ex vento generantur, & Zephyria & Hypenemia, quasi subventanea dicere velint, appellantur. Eos vero non audiendos dicit Aristoteles, qui dicunt, vere tandem hæc fieri, incubatione derelicta, cum & juvenæ expertes adhuc coitus ea pariant. Ceterum idem author, qui subventanea omnia infœcunda esse vult, in quodam avium genere existere simile piscibus, spontanea ova ad fœcunditatem progneratibus, non inficiatur, quod nimiru de Vulturib; in primis fertur. Eas porro author is quoq; volare versus Austrum, atq; ita ab Aquilone iniri prægnantesq; fieri tradit, perq; tres annos parere, quod etiã apud agricultores Constantini legimus. Apud Hesiodu ὄρνις interpretes ajunt: Vultures, quaru ova subventanea sunt, absq; maris copula, neq; alia earum generatio reperitur. Neq; defunt interpretes etymologici, qui dicant ὄρνις quasi οἰσός, quod ὄρνις ὄρνις sibi sit: quippe qui sine maris auxilio ex vento concipiat. In cuius quidæ fœcunditatis commentationem illud addere non incongruum est, quod non intra suum tantum genus ea felicitas continetur, sed proficua quadam vi ad alioru etiam beneficium celebratur.

Penna siquidẽ vulturina subiecta pedibus, adjuvat parturientes. Id vero quod de Vulturum hujusmodi conceptu fertur, ne quis fabulosum putet, inter quadrupedes etiã Equas aliquot ex vento concipere, Probus ex comperto refert, quod & D. Augustinus, divinarum humanarumq; rerum peritissimus, affirmat: & velocissimos ex eo genere jugales apud Homerum comperies haudquaquã fabulose dictum. Basilius Magnus ex hoc omnibus animadversum cupit, ut cum nostrum arcanum nonnullos homines irridere conspexerimus, quasi fines nature cancellatosq; egrediatur, quod fieri non posse cõtendant, ut virgo pariat, virginitate ipsius integra, illæsa atq; intemerata persistente, contemplari debere nos, Deum exempla pleraq; jam inde ab initio præmisisse, ex ipsaq; natura rerum semina quæ dã conspersisse, unde possit unusquisq; ubi quod alta jam mente cõceperat, effecisset, talibus mirabilib;

E e fidem

Ova zephyria & Hypenemia.

Nempe in Hispania

De B. Maria Virginitate dubitantium perveritas evidetur.

E e fidem